

Οι δώδεκα αναχωρητές άγιοι ...(Μεγάλο Γεροντικό)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

Οι δώδεκα αναχωρητές άγιοι ...(Μεγάλο Γεροντικό)

Δώδεκα αναχωρητές άγιοι, σοφοί και πνευματικοί άνθρωποι, συγκεντρώθηκαν κάποτε και ζήτησαν να ομολογήσει ο καθένας όσα κατόρθωσε στο κελί του και ποια ήταν η πνευματική του άσκηση.

Ο πρώτος, ο μεγαλύτερος στην ηλικία, είπε:

«Αδελφοί, εγώ από τη στιγμή που άρχισα να ζω ησυχαστική ζωή σταύρωσα όλο τον εαυτό μου απέναντι στα εξωτερικά πράγματα, έχοντας στον νου μου αυτό που είναι γραμμένο: Να σπάσουμε τους δεσμούς που μας συνδέουν μαζί τους και να ρίξουμε από πάνω μας τον ζυγό τους. Έτσι, έκανα ένα τείχος ανάμεσα στην ψυχή μου και στα σωματικά πράγματα και αναλογίσθηκα ότι, όπως αυτός που είναι μέσα από το τείχος δεν βλέπει αυτόν που στέκεται έξω, με τον ίδιο τρόπο και σύ μη θελήσεις να βλέπεις τα πράγματα που έχουν σχέση με τα έξω. Αλλά να έχεις στραμμένη την προσοχή σου στον εαυτό σου, αναμένοντας κάθε μέρα με ελπίδα τον Θεό. Έτσι θεωρώ τις πονηρές επιθυμίες φίδια και απόγονους από οχιές, και όταν τις αισθάνομαι να ξεφυτρώνουν στο νου μου, τις ξηραίνω με φοβέρες και οργή. Ακόμη, δεν σταμάτησα ποτέ να τα βάζω με το σώμα μου και με την ψυχή μου, για να μην εκτραπούν σε τίποτε ανάρμοστο». Ο δεύτερος είπε: «Εγώ από τότε που αρνήθηκα τον κόσμο, είπα στον εαυτό μου: Σήμερα αναγεννήθηκες, σήμερα άρχισες να δουλεύεις στον Θεό, σήμερα άρχισες να κατοικείς εδώ σαν ξένος. Έτσι κάθε μέρα να αισθάνεσαι, σαν ένας ξένος και ότι αύριο θα φύγεις». Ο τρίτος είπε: «Εγώ από το πρωί ανεβαίνω στον Κύριό μου, και αφού τον προσκυνήσω, πέφτω με το πρόσωπο κάτω και εξομολογούμαι τα αμαρτήματά μου. Έπειτα κατεβαίνοντας προσκυνώ τους αγγέλους του και τους παρακαλώ να ικετέψουν τον Θεό για μένα και για ολόκληρη την κτίση. Αφού το κάνω αυτό, κατεβαίνω στην άβυσσο και ό,τι κάνουν οι Ιουδαίοι, όταν πηγαίνουν στα Ιεροσόλυμα, πού σχίζουν τα ενδύματά τους και κλαίνε και πενθούν για τη συμφορά που βρήκε τους πατέρες τους, αυτό κάνω κι εγώ. Περιπλανιέμαι στους τόπους της κόλασης, βλέπω τα δικά μου μέλη (δηλαδή τους εκεί άλλους χριστιανούς) να βασανίζονται και κλαίω μ' αυτούς που κλαίνε». Ο τέταρτος είπε: «Εγώ έτσι νιώθω, σαν να κάθομαι με τον Κύριο και τους

Αποστόλους του στο όρος των Ελαιών.Είπα στον εαυτό μου: από δω και πέρα κανέναν συγγενή να μην ξέρεις, αλλά πάντοτε να βρίσκεσαι μ'αυτούς, να τους αναζητάς και να μιμείσαι τον καλό τρόπο της ζωής τους, όπως η Μαρία που καθόταν κοντά στα πόδια του Κυρίου και άκουγε τα λόγια του:«Να γίνετε άγιοι, γιατί εγώ είμαι άγιος.Να γίνετε σπλαχνικοί και τέλειοι, όπως ο Πατέρας σας είναι τέλειος.Να διδαχτείτε από μένα ότι είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά». Ο πέμπτος είπε: «Εγώ κάθε φορά βλέπω αγγέλους να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν για την πρόσκληση των ψυχών.Και πάντοτε, περιμένοντας το τέλος μου, λέω:Είναι έτοιμη η καρδιά μου, Θεέ μου». Ο έκτος είπε: «Εγώ καθώς κάνω την πνευματική μου εργασία στο κελί, νομίζω ότι ακούω από τον Κύριο αυτά τα λόγια:Να κοπιάστε για μένα κι εγώ θα σας αναπαύσω, ακόμη λίγο να αγωνιστείτε και θα σας δείξω τη σωτηρία και τη δόξα μου.Αν με αγαπάτε, αν είσαστε παιδιά μου, σαν Πατέρα που παρακαλάει, να αισθανθείτε για μένα σεβασμό, αν είστε αδελφοί μου, να με σεβαστείτε όπως εκείνον που υπέμεινε πολλά για σας.Αν είσαστε πρόβατά μου, να ακούστε τη φωνή του ποιμένα, αν είστε δούλοι μου, να ακολουθήσετε τα παθήματα του δεσπότη σας». Ο έβδομος είπε: «Εγώ αυτά τα τρία μελετώ συνεχώς και λέω αδιάκοπα στον εαυτό μου: πίστη, ελπίδα, αγάπη, για να χαίρομαι με την ελπίδα, να στηρίζομαι με την πίστη, και με την αγάπη να μη λυπήσω ποτέ κανένα». Ο όγδοος είπε: «Εγώ βλέπω τον διάβολο να πετάει ζητώντας ποιον να καταπιεί.Όπου κι αν πάει, βλέπω με τα εσωτερικά μάτια, και αναφέρομαι ικετευτικά στον Δεσπότη μου Χριστό εναντίον του, ώστε να μείνει άπρακτος και να μην μπορέσει να κάνει τίποτε σε κανέναν, ιδίως σ'αυτούς που φοβούνται τον Θεό». Ο ένατος είπε: «Εγώ όταν κάνω την πνευματική μου εργασία, βλέπω την εκκλησία των νοερών δυνάμεων κι ανάμεσά τους τον Κύριο της δόξας να λάμπει περισσότερο απ'όλους.Όταν με βρει ακηδία, ανεβαίνω στους ουρανούς και βλέπω την έξοχη ωραιότητα των αγγέλων κι ακούω τους ύμνους που ανυψώνουν ακατάπαυστα στον Θεό, καθώς και τη μελωδία τους.Υψώνομαι με τους ήχους και τη φωνή και τη μουσικότητά τους, ώστε να νιώσω αυτό που είναι γραμμένο:«Οι ουρανοί διηγούνται τη δόξα του Θεού» και όλα τα επίγεια τα θεωρώ στάχτη και σκουπίδια». Ο δέκατος είπε: «Εγώ πάντοτε βλέπω κοντά μου τον φύλακα άγγελό μου και προσέχω τον εαυτό μου, έχοντας στο μυαλό μου αυτό που έχει γραφεί:«Έβλεπα μπροστά μου τον Κύριο πάντοτε, ότι στέκεται στα δεξιά μου, για να μην κλονισθώ από τη θέση μου».Φοβούμαι λοιπόν αυτόν που παρακολουθεί την πορεία μου. Διότι τον βλέπω κάθε μέρα να ανεβαίνει στον Θεό και να παρουσιάζει τα έργα και τα λόγια μου». Ο ενδέκατος είπε: «Εγώ προσωποποίησα τις αρετές, όπως π.χ. την εγκράτεια, τη σωφροσύνη, τη μακροθυμία, την αγάπη κι έστησα τον εαυτό μου ανάμεσά τους ώστε να με περικυκλώσουν αυτές.Κι όπου κι αν πάω, λέω στον εαυτό μου:«Πού είναι οι παιδαγωγοί σου;Μην αδιαφορήσεις, μην ακηδιάσεις, αφού παντοτινά αυτές τις έχεις δίπλα σου, όποια αρετή θέλεις κοντά σου είναι, και

καλά λόγια θα πουν στον Θεό για σένα, ότι δηλαδή βρήκαν σε σένα ανάπαυση».

Ο δωδέκατος είπε:

«Εσείς, Πατέρες, έχοντας φτερούγες από τον ουρανό, αποκτήσατε ουράνια ζωή. Κι αυτό καθόλου παράξενο δεν είναι, σας βλέπω να στέκεστε ψηλά λόγω των έργων σας και να επιδιώκετε τα ουράνια. Με δύναμη μάλιστα μετακινείστε απ' τη γη εσείς που αποξενωθήκατε εντελώς απ' αυτήν. Πώς να σας ονομάσω; Επίγειους αγγέλους ή ουράνιους ανθρώπους; Εγώ κρίνοντας τον εαυτό μου τόσο ανάξιο ακόμη και να ζει, βλέπω μπροστά μου τις αμαρτίες μου. Όπου κι αν πάω, όπου κι αν στραφώ τις βλέπω να προχωρούν πρίν από μένα. Στα καταχθόνια καταδίκασα τον εαυτό μου. Λέω «Θα είμαι μαζί μ' αυτούς που μου αξίζει. Μ' αυτούς ύστερα από λίγο θα με κατατάξουν». Βλέπω εκεί θρηνητικές κραυγές και δάκρυα, που δεν σταματούν ποτέ και είναι ανεκδιήγητα. Βλέπω κάποιους να τρίζουν τα δόντια και να πηδούν μ' όλο τους το σώμα και να τρέμουν απ' το κεφάλι μέχρι τα πόδια. Πέφτω με το πρόσωπο κάτω και ρίχνοντας στάχτη στο κεφάλι μου ικετεύω τον Θεό να μη δοκιμάσω εκείνες τις συμφορές. Βλέπω και μια θάλασσα από φωτιά να παφλάζει και να φουσκομανάει εδώ κι εκεί και να βρυχιέται, σε σημείο πού να νομίζει κανείς ότι τα κύματα της φωτιάς φτάνουν μέχρι τον ουρανό. Και μέσ' στη φοβερή αυτή θάλασσα αμέτρητους ανθρώπους ριγμένους από άγριους αγγέλους, και όλοι μαζί εκείνοι οι άνθρωποι με μια φωνή να βγάζουν δυνατές κραυγές και να κρίζουν με ισχυρούς θρήνους και φωνές τέτοιες, πού κανείς δεν έχει ακούσει. Σαν ξερά χόρτα όλοι να καίγονται, και οι οίκτιρμοί του Θεού να φεύγουν μακριά απ' αυτούς, για τις αμαρτίες τους. Τότε θρηνώ το γένος των ανθρώπων, πώς τολμά να μιλήσει ή να δίνει την προσοχή του σε κάτι εφήμερο, αφού τόσο μεγάλα κακά περιμένουν τον κόσμο. Με τέτοιους λογισμούς κρατώ το πένθος στην καρδιά μου, κρίνοντας τον εαυτό μου ανάξιο για τον ουρανό και τη γη, και πραγματοποιείται σε μένα ο λόγος της Γραφής: Τα δάκρυά μου έγιναν για μένα ψωμί μέρα και νύχτα». Αυτά είναι τα κατορθώματα των σοφών και πνευματικών Πατέρων. Μακάρι κι εμείς να δείξουμε στους άλλους μια ζωή άξια να την θυμούνται, για να ευχαριστήσουμε τον Δεσπότη μας Χριστό, αφού γίνουμε τέλειοι και αψεγάδιαστοι.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΘΕΟ Η ΔΟΞΑ!!!

Από το Μεγάλο Γεροντικό

Πηγή: agapienxristou.blogspot.gr